

1 - Φτάνοντας στο σπίτι της Άννας

Κατεβαίνοντας από το λεωφορείο τους είδα να κάθονται στη στάση. Ο ένας ψηλός, μελαχρινός, περίπου στην ηλικία μου. Ο άλλος μέχρι πέντε χρόνια μεγαλύτερος, κοντότερος, ξανθοκάστανος. Μαυρισμένοι και οι δύο από τον ήλιο. Τους πρόσεξα, ήταν σα να είχαν έρθει για μένα εκεί. Άλλωστε, δεν κατέβηκε κανένας άλλος από το λεωφορείο. Τους είδα να με κοιτάνε προσεχτικά. Μ' άρεσε που ήταν εκεί, που ήταν αυτοί οι πρώτοι άνθρωποι που συναντούσα στο χωριό. Με αυτή την αίσθηση, ξεκίνησα για το σπίτι της Άννας. Είχα ακριβείς οδηγίες για το πώς θα βρω το σπίτι, δεν είχα καιρό για χάσιμο. Ήθελα να φτάσω όσο γινόταν πιο γρήγορα. Πήρα τον πρώτο δρόμο προς τη θάλασσα, ευθεία μέχρι κάτω στην παραλία και μετά αριστερά. Ήταν τρία πέτρινα διώροφα σπίτια στη σειρά, το σπίτι της Άννας ήταν το μεσαίο. Ήταν τόσο απλό. Δεν μπορούσα να μην το βρω. Άλλωστε το χωριό ήταν πολύ μικρό! Η ώρα ήταν περίπου οχτώ το βράδυ. Ο ήλιος ήταν ήδη ο μισός μέσα στη θάλασσα. Ήταν αυτή η γλυκιά ώρα της ημέρας...

© Copyright E. APBANITAKH & ΣΙΑ Ο.Ε.

I.S.B.N. 960-7914-12-0

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 1999

4η Ανατύπωση: Αύγουστος 2006

Επιμέλεια έκδοσης: *Φρόσω Αρβανιτάκη*

Καλλιτεχνική επιμέλεια: *Λαμπρινή Μάνου*

Εξώφυλλο: *Κλεάνθης Αρβανιτάκης*

Σκίτσα: *Μαρία Θειοπούλου*

Εκδόσεις ΔΕΛΤΟΣ, Πλαστήρα 69, 17121 Νέα Σμύρνη, Ελλάς

tel: +30210 9322393 fax: +30210 9337082

www.deltos.gr info@deltos.gr

DELTOS Publishing, 69 Plastira St., 17121 Nea Smyrni, Athens, GR

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του έργου αυτού στο σύνολό του ή σε τμήματα, τόσο στο πρωτότυπο, όσο και σε μετάφραση ή διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975.

Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της φωτοστοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικά της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου με οποιαδήποτε τεχνική μέθοδο ή μέσο, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Η καλή μου φίλη η Άννα! Γνωριστήκαμε πριν από ένα χρόνο όταν νοίκιασε τον πρώτο όροφο στο σπίτι μας. Ήταν έγκυος τότε. Με μια τεράστια κοιλιά. Τα ελληνικά της με μια ξενική προφορά. Γεννημένη και μεγαλωμένη στην Αμερική από Έλληνες γονείς, ήλθε στην Ελλάδα για διακοπές, γνώρισε τον άντρα της και έμεινε. Της άρεσε η ζωή στην Ελλάδα. Παντρεύτηκαν, ο άντρας της δεν είχε **κάνει το στρατιωτικό του** και πήγε στρατιώτης. Τώρα σε λίγους μήνες τελειώνει. Επτά χρόνια μεγαλύτερη από μένα. Μ' ένα μωρό δέκα μηνών.

Με την πρώτη φορά που την είδα, τη συμπάθησα αμέσως. Το ίδιο κι αυτή. Σίγουρα ήταν η χημεία. Αλλά όχι μόνο αυτό. Η Άννα μού έβγαζε τη χαρούμενη και αστεία πλευρά του εαυτού μου και αυτό μου άρεσε. Γίναμε στενές φίλες. Μιλούσαμε ασταμάτητες ώρες, η κάθε μία για τα δικά της, κάναμε αστεία, παίζαμε, μερικές φορές σα μικρά παιδιά. Πριν φύγει για διακοπές, με προσκάλεσε να περάσω δέκα πέντε μέρες μαζί της στο πατρικό σπίτι της μητέρας της, σ' ένα χωριό κοντά στην Καλαμάτα, στη Νότια Πελοπόννησο.

Νά 'μαι τώρα μπροστά στο σπίτι. Στη μισάνοικτη πόρτα του ισόγειου ήταν καθισμένη σε ένα χαμηλό **σκαμνάκι** μια γιαγιούλα, που ταίριαζε απόλυτα στην περιγραφή

κάνει το στρατιωτικό του κάθε Έλληνας πρέπει να πάει για περίπου δυο χρόνια στον στρατό

σκαμνάκι

που είχα για τη γιαγιά της Άννας. Τη χαιρέτησα.

- Η Άννα μένει εδώ; ρώτησα.

- Κι εγώ Άννα είμαι, αλλά νομίζω πως δεν ψάχνεις εμένα. Η εγγονή μου η Άννα είναι μέσα στην αυλή, είπε μ' ένα αστείο ύφος που θύμιζε πολύ την Άννα.

Δίπλα στο σπίτι υπήρχε μια σιδερένια πόρτα που έβγαζε στην αυλή. Την άνοιξα, η πόρτα **έτριξε**. Η Άννα που έπαιζε με την κόρη της, άκουσε το τρίξιμο, σήκωσε τα μάτια και με είδε. Πετάχτηκε επάνω κι έτρεξε να με χαιρετήσει, φανερά χαρούμενη που μ' έβλεπε.

- Αλίκη μου, ήρθες επιτέλους! Σε περιμέναμε πώς και πώς. Και όχι μόνο εμείς. Ξέρεις το χωριό είναι μικρό. Και όποιος φίλος έρθει, που δεν είναι γνωστός σε όλους, είναι γεγονός. Έτυχε να πω ότι σε περιμένω και τώρα σε περιμένει όλο το χωριό.

Αγκαλιαστήκαμε. Είχε περάσει τόσοσ καιρός από τότε που έφυγε για το χωριό! Σχεδόν δύο ολόκληροι μήνες. Και ήταν τόσο ωραίο να βρισκόμαστε πάλι μαζί! Τώρα καταλάβαινα πόσο μου έλειψε. Πόσα είχα να της πω.

Μετά γύρισα να δω τη μικρή, τη Χριστίνα. Την πήρα αγκαλιά και τη φίλησα. Δεν της άρεσε που την έβγαλα από τα παιχνίδια της, σίγουρα δεν με θυμόταν πια κι άρχισε να κλαίει.

Η αυλή ήταν γεμάτη δέντρα. Ένα τραπέζι με καρέκλες,

τριξει (αόριστος: έτριξε) κάνει θόρυβο καθώς ανοίγει

μία **ψάθα** για τη Χριστίνα και τα παιχνίδια της, ένα **πηνάδι** λίγο πιο πέρα και μετά το **περιβόλι** με πορτοκαλιές, λεμονιές, ένας μικρός παράδεισος. Τόσο διαφορετικά από την Αθήνα. Ένας τοίχος από το ένα και το άλλο πλάι του σπιτιού, το χώριζε από τα διπλανά σπίτια. Τότε ήταν που τους είδα ξανά να ανεβαίνουν τη σκάλα του διπλανού σπιτιού. Ήταν οι δύο που είχα δει στη στάση.

- Γεια σου Άννα. Χαιρέτησαν. Καλώς τη δέχτηκες τη φίλη σου!

- Ευχαριστώ. Ελάτε μετά να τη γνωρίσετε από κοντά! Να προλάβουμε να πούμε μόνο λίγο πρώτα τα δικά μας...

- Ο Νίκος και ο Δημήτρης είναι τα ξαδέλφια μου, μου είπε η Άννα. Πολύ συμπαθητικά παιδιά, θα σου αρέσουν. Τα δικά μας **τελειωμό δεν είχαν**. Λέγαμε και λέγαμε και όλο κι άλλα είχαμε να πούμε. Σαν να μην είχαμε δέκα πέντε μέρες μπροστά μας. Σταματήσαμε μόνο γιατί η Χριστινούλα χρειάστηκε λίγη προσοχή, ήταν η ώρα για το γάλα της και τον ύπνο της.

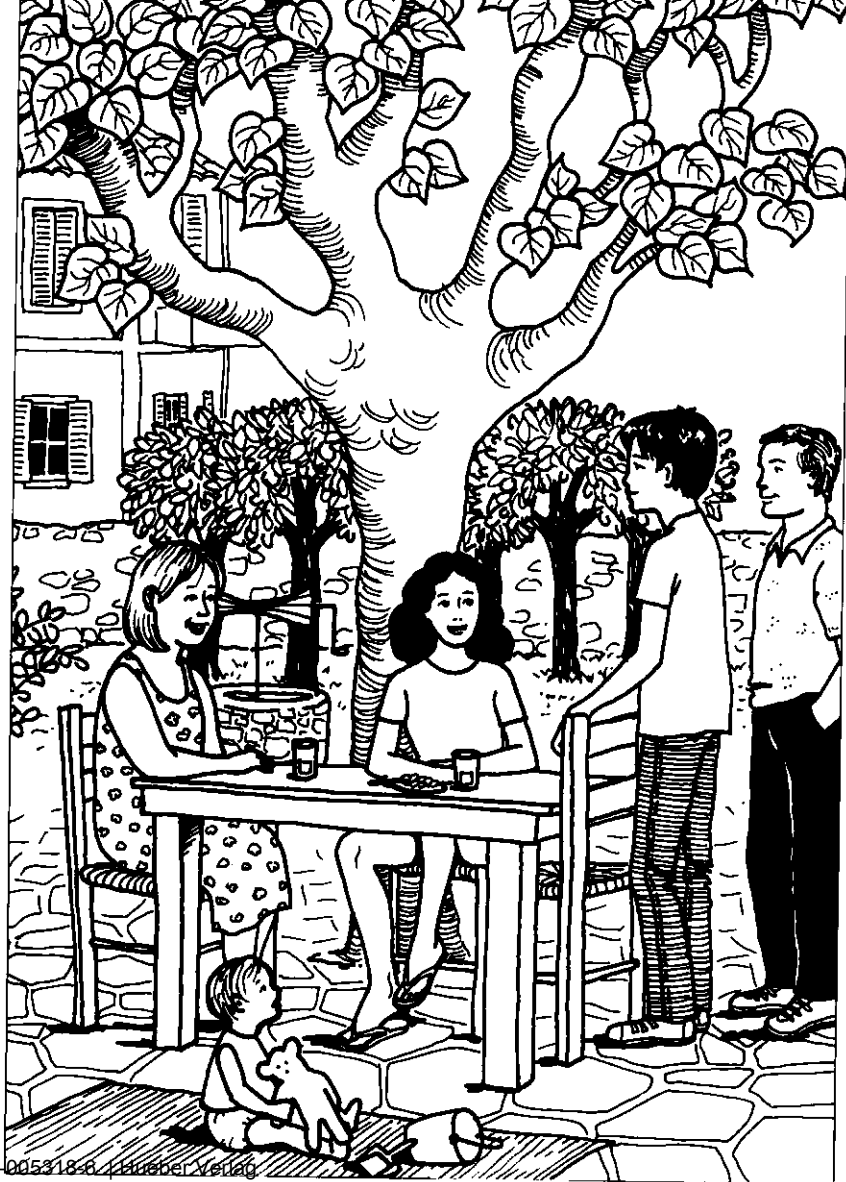
Τότε **εμφανίστηκαν** και ο Νίκος με τον Δημήτρη... Ο Νίκος, ο ξανθοκάστανος, ήταν τέσσερα χρόνια μεγαλύτερος από μένα, φοιτητής στο Πολυτεχνείο και ο Δημήτρης είχε τελειώσει τη δευτέρα λυκείου, ακριβώς όπως κι εγώ. Μάλιστα, τον περνούσα κι ένα μήνα σε ηλικία.

ψάθα τη βάζουμε για να καθίσουμε στην άμμο

πηνάδι

περιβόλι κήπος με φρούτα και λαχανικά
τελειωμό δεν είχαν δεν τελείωναν ποτέ
εμφανίζομαι (αόριστος: εμφανίστηκα) έρχομαι ξαφνικά

Δεν μπορούσα να πω αν μου άρεσε κάποιος από τους δύο περισσότερο... Ο Νίκος πιο **λιγόλογος** και ήρεμος, είχε πράγματα να πει αλλά δεν τα έλεγε εύκολα. Είχε ένα πολύ έντονο βλέμα. Ο Δημήτρης πιο ζωηρός, **έξω καρδιά**, του άρεσαν οι **πλάκες**.

2 - Η σπηλιά

Από το πρώτο εκείνο βράδυ γίναμε μία παρέα. Μαζί κολυμπούσαμε, μαζί κάναμε τις βόλτες μας το απόγευμα, μαζί περνούσαμε τα βράδια. Χωρίζαμε μόνο για να πάμε να κοιμηθούμε ο καθένας στο σπίτι του.

Το χωριό χτισμένο σ' ένα μικρό φυσικό κόλπο μ' ένα λιμάνι στη μία άκρη του, δέκα πέντε σπίτια όλα κι όλα, μπορούσε να μας προσφέρει μια καταπληκτική αμμουδιά και θάλασσα και πολλή ψυχία. Ήταν τόσο μικρό που είχε μόνο ένα μπακάλικο που ήταν και καφενείο και το καλοκαίρι η ταβέρνα του χωριού. Δεν υπήρχε ούτε ένα ξενοδοχείο ή ενοικιαζόμενο δωμάτιο, μόνο ένας μικρός ξενώνας, ατέλειωτος κι αυτός ακόμα. Οι κάτοικοι ήταν περιέργοι. Δεν τους ήθελαν τους τουρίστες. Είχαν ό,τι χρειαζόνταν, λέγανε, για να **καλύψουν τις** δικές τους **ανάγκες**. Οικονομικά ήταν καλά με τις **καλλιέργειές** τους

και τα ζώα τους. Τους έφταναν αυτά.

Έτσι κι εμείς με τα λίγα, κάναμε πολλά. Μόλις ξυπνούσαμε και μετά από ένα καλό χωριάτικο πρωινό, γάλα, αυγά, ψωμί και σούκα, πηγαίναμε και καθόμασταν με τις ώρες στην παραλία, σε κάποια σκιά και διαβάζαμε, πηγαίναμε **βαρκάδα** με τη βάρκα κάποιου φίλου, ψαρεύαμε ή τριγυρίζαμε στον γύρο χώρο. Λίγο αργότερα πέφταμε στη θάλασσα για κολύμπι, πηγαίναμε στο λιμάνι για βουτιές από ψηλά, κάναμε αγώνες, παίζαμε μπάλα, φτιαχναμε πύργους στην άμμο για τη Χριστίνα, ή ό,τι άλλο μπορούσαμε να σκεφτούμε. Μετά το μεσημεριανό φαγητό, λίγος ύπνος για ξεκούραση και το απόγευμα πάλι από την αρχή. Το βράδυ πηγαίναμε στην παραλία, όπου καθόμαστε παρέες-παρέες και τραγουδούσαμε ή λέγαμε αστεία ή πηγαίναμε στη μοναδική ταβέρνα για μεζέ και ούζο ή κρασί.

Μετά την αμμουδερή παραλία του χωριού, η ακτή άλλαζε, γινόταν **βραχώδης** και σχηματίζονταν κάποιες **σπηλιές**. Σε μία απ'αυτές, την πιο μεγάλη, μπορούσες να μπεις μέσα με βάρκα, είχε και λίγους **σταλακτίτες** που κρέμονταν από την οροφή της. Πουλιά και **νυχτερίδες** είχαν τις **φωλιές** τους εκεί.

Υπήρχε πάντα δροσιά στη σπηλιά και μας άρεσε να πηγαίνουμε. Η Άννα τις περισσότερες φορές δεν μας ακο-

λιγόλογος αυτός που δεν μιλάει πολύ
έξω καρδιά του/της αρέσει να μιλάει και να διασκεδάζει με φίλους
πλάκες αστεία

καλύπτω τις ανάγκες μου (υποτακτική: να καλύψω) έχω ό,τι χρειάζομαι για να ζήσω
καλλιέργειες αυτά που παράγουν από τη γη (λαχανικά, φρούτα κ.ά.)

βαρκάδα βόλτα με τη βάρκα
βραχώδης από (με) βράχους
σπηλιά (βλέπε σελ. 23)
φωλιά το σπίτι των πουλιών

νυχτερίδα

σταλακτίτης